

Art, at det ikke taaler at ses i fuldt Dagslys, har tjent sit Folk og sit Land saa daarlige, at det eventuelt ved Ansættelse i Statsembeder bør regnes ham som et Minus, og ved Besættelsen af Statens højere Stillinger bør et saadant Forhold være en Hindring“. Hvorledes har det ærede Medlem tænkt sig dette praktiseret? Hvad ligger der i det hele taget deri? Hvorledes har han ment, at dette Forhold skulde ordnes i Realiteten? Har det ærede Medlem tænkt sig, at der skal nedsettes en Slags Inkvisitionsdomstol eller en Kommission, som skal anstille Undersøgelser? Jeg maa mene, at det ærede Medlem altsaa ikke uden videre vil lade Embedsmændene rykke ind i Embederne; men vil han have dette gennemført, som han her giver Udtryk for, bliver det nødvendigt at iværksætte en ret grundig Undersøgelse, der kan lægge de paagældendes private Liv frem i det fulde, klare Dagslys. Men paa hvilken Maade? Gennem en Domstol eller en Kommission? Det trænger til en noget nærmere Forklaring. Jeg lykønsker Ministeriet og Venstre til at skulle realisere den Idé, som det ærede Medlem her gør sig til Talsmand for.

Det har dog ikke saa meget været det ærede Medlems Bemærkninger paa dette Punkt, der har kaldt mig frem, som det ærede Medlems Bemærkninger om Forholdene paa Skaarup Seminarium. Den Tale, det ærede Medlem holdt desangaaende, har faaet mig til at reagere, og jeg maa straks sige, at den højtærede Formand har karakteriseret det Angreb, som det ærede Medlem førte frem mod Forstanderen paa Skaarup Seminarium, idet han stemplede det som et personligt Angreb. Dette er rigtigt, det var et personligt Angreb helt igennem. Naar jeg tager Ordet, er det imidlertid ikke, fordi jeg mener at kunne standse denne personlige Forfølgelse. Den personlige Forfølgelse, der indledes umiddelbart efter Dr. Larsens Udnævnelse til Forstander for Skaarup Seminarium, har været fortsat den meste Tid siden da og har gjort meget stor Skade, idet den Gang paa Gang er traadt hindrende i Vejen for gode og rimelige Arbejdsforhold paa Seminariet. Jeg venter ikke at kunne standse disse Angreb; Angreb, der er dikteret af en Slags religiøs Fanatisme parret med politisk Had, venter jeg ikke at kunne

standse; de lader sig ikke standse, de vil, om jeg saa maa sige, næsten se Blod, inden de hører op.

Jeg vil gerne, naar jeg nu beskæftiger mig med det ærede Medlems Angreb paa Dr. Larsen, straks give min Tilslutning til den højtærede Ministers Udtalelse om det første Punkt, som det ærede Medlem satte sit Angreb ind paa: den forholdsvis lille Tilgang til Seminariet, nemlig at det var fuldstændig det samme Forhold, som der var paa en hel Række af Seminarier Landet over. Der kan nævnes flere baade Statsseminarier og private Seminarier, som i de Aar har haft lige saa smaa Elevtal ganske simpelt af den Grund, at i de Aar, da Lønninger i de private Erhverv var saa store, har man af rent økonomiske Grunde ikke været saa interesseret i at gaa Lærervejen. Det Angrebepunkt behøver jeg derfor ikke at opholde mig ved.

Det næste Punkt i det ærede Medlems Angreb var jo det, at der blev taget overordentlig smaa Eksaminer ved Skaarup Seminarium. Det har for et enkelt Aar ogsaa været rigtigt, men jeg vil mene, at ethvert Menneske, som har nogen Idé om Opdragelse og Undervisning, vil indrømme, at det er ganske urimeligt at anklage en Lærestalt, fordi den maaske, som det kan træffe, har en noget daarlige Klasse, der ikke har de nødvendige Betingelser for at tage store Eksaminer. Men naar det ærede Medlem endelig vil tage dette Punkt med i sit Angreb og opholde sig derved, bør han ogsaa, hvis han vil være retfærdig, hvad jeg ikke ved, om han vil, tage det med, som taler i modsat Retning, og jeg kan bl. a. pege paa, at i den Tid, den nuværende Forstander har været paa Skaarup Seminarium, er der fra dette taget den største Eksamen, der nogen Sinde er taget, i alt Fald under denne Eksamensordning. Det bør det ærede Medlem ogsaa tage med.

I sit tredje Angrebepunkt vender det ærede Medlem sig mod det Forhold, som for ham er det afgørende, nemlig det, at Dr. Larsen efter det ærede Medlems Mening synes at have tabt sin Myndighed som Forstander. Hvis dette var rigtigt, vilde jeg for min Part ogsaa være med til at kræve, som det ærede Medlem gør, at Seminariet enten nedlægges eller faar en anden Forstander. Men det ærede Medlems